

Manuel Castro Villar, membro da Comisión Executiva do Sindicato Labrego Galego

Manuel Castro Villar arribou a Vilar de Reconco, na parroquia de Vilacova (Lousame), alá polo 1978, lugar de onde é natural a súa muller. Dende aquela, dedicouse a traballar a terra, e na actualidade ten unha explotación de vacún con medio cento de reses, das cales trinta son para leite. Manuel Castro complementa a actividade leiteira coa forestal, explotando quince hectáreas de monte e participando do mancomún. Crítico coa crise na que está sumido o medio rural e que el está a sentir directamente, dende hai uns meses é un dos novos membros da Executiva do SLG.

“Co que estamos gañando dá para pagar os gastos malamente e comer”

■ **¿Que tal lle están a resultar os primeiros meses de traballo na Executiva do SLG?**

Bastante ben. O que pasa é que entre o traballo que tivemos no verán na explotación e o da Executiva, chegoulle. Polo demais, penso que é bo que se incorpore xente nova, xa que deste xeito se aportan novas ideas e experiencias

■ **Vostede é produtor de leite. Coas crises dos últimos tempos supoño que este sector ocuparía as reunións da Executiva**

O leite é o sector que ten máis representación dentro da Executiva, pero tamén hai outros que están acadando moita relevancia, coma o viño ou a pataca.

Respecto do leite, temos tratado temas como a problemática da baixada de prezos, o novo protocolo de calidade, ou a cota láctea.

■ **E fóra da Executiva, de seguro que sufriría estes problemas como produtor no día a día.**

En Vilar de Reconco a crise dos prezos afectounos igual que ao resto de persoas que traballan no sector.

O leite subiu algo na época da crise das vacas tolas, a finais do ano 2000. Dende aquela todo foi baixar, entre

Manuel Villar complementa a produción de leite coa de carne de vacún e o traballo forestal

nove e once pesetas por litro ata hoxe.

Ultimamente houbo un pequeno incremento, pero pouco significativo. Polas noticias que temos, a tendencia do prezo do leite é á baixa.

■ **¿E como se traduce todo isto na economía familiar?**

Pois en que o beneficio que che queda polo teu traballo é cada vez menor. Daquela, se queres facer novos investimentos para mellorar tes

que pensalo moito. Co que estamos gañando agora, dá para pagar os gastos malamente e para comer.

■ **E pensa que as cousas poden mellorar ou ir a peor.**

Conforme están ameazando de ir buscar os produtos onde se saquen máis baratos, e abandonar os nosos, penso que todo pode ir a peor. Temos un bo exemplo na produción de tomate, que os están a pagar a 50 ou 60 céntimos en orixe, e

acadan prezos de mercado de entre tres e catro euros o quilo.

Por riba, diante disto, a tendencia é de traer os tomates de Marrocos porque son máis baratos, o que provocará que aos produtores se lles pague aínda menos por mor desa competencia.

■ **¿E co leite pode pasar algo semellante?**

Neste tema o goberno e as multinacionais poderían amañar calquera cousa.

“A Consellería dedícase a crear normativas para apretarnos aínda máis os parafusos”

■ **¿Que opina da actuación da Consellería de Política Agroalimentaria diante desta situación?**

A Consellería de Política Agroalimentaria só se dedica a aprobar novas normativas para apretarnos aínda máis os parafusos, sen dar ningunha mostra de interese para que o sector lácteo sobreviva.

■ **Vostede tamén é produtor de madeira. ¿Van mellor as cousas polo monte que polas praderías?**

Co sector da madeira pasa outro tanto. Vendéronnos a moto de que a produción de madeira tiña moito futuro, pero o forestal é outro sector en crise.

O eucalipto xa non ten remedio; non é que estean baixos os prezos aos que se está a cotizar, senón que, ás veces, se cómpre cortalos en lugares traballosos non o queren nin regalado. E o piñeiro cando é puntal tamén o rexeitan.

No que se refire á madeira de trinta ou corenta anos, págase a tonelada entre 50 e 60 euros; a tonelada de eucalipto estase a pagar a uns 18 euros, sempre e cando se poida cortar en sitios accesíbeis ata os que chegue o tractor para cargar, e con distancias cortas ata os camiós que levan a madeira; se cómpre mover a madeira entón xa non veñen por ela.

■ **E no sector da carne non haberá mellores expectativas...**

Na carne, pasa outro tanto. Antes podíanche dar ata 360 euros por unha vaca, e agora ás penas acadas 120 euros pola mesma res. E as que che retiraban antes pagábanas a 120 ou 180 euros, e agora tes sorte se chas levan gratis.

“O peor problema que temos é político”

■ **Supoño que xa coñece a intención de Política Agroalimentaria de aplicar estritamente a política de cotas.**

Con isto a Xunta conseguirá pechar as explotacións. Prezo non hai; e se por riba tes que investir en cota... E aínda que o fagas, ¿de que che sirve acadar máis cota se o prezo segue baixando?

■ **¿Pensa que o reparto de cota está sendo xusto con Galiza?**

De iso nada. En primeiro lugar, ¿que fixeron os nosos políticos cando tiveron que posicionarse no reparto, especialmente no último?. En case todo o Estado xa case estaban conformes co que lles tocaba no reparto pero, como os políticos de Galiza foron tan xenerosos, quixeron repartir o que lles correspondía con todos.

En fin, que foron incapaces de facer presión para que viñese a Galiza a cota

necesaria, e de aí a forte resposta social que provocou este tema, con manifestacións e tractoradas.

■ **Semella que volve a ameaza da supertaxa.**

Si, e afectará, sobre todo, ás explotacións pequenas, que son as máis prexudicadas. A supertaxa aplícase por litro. Unha explotación pequena que se pase 15.000 ou 30.000 litros, cunha cota que non supera os 100.000, verase moito máis afectada pola multa que outra que teña un millón ou dous de cota e que se pasa 100.000 ou 200.000 litros.

Ambas explotacións terán que pagar o mesmo por cada litro que supere de cota pero, evidentemente, a pequena será a que pase máis dificultades, pois a grande ten marxes de beneficio moi superiores.

■ **¿E hai solucións para rematar con toda esta problemática?**

Sería necesaria unha redistribución da cota partindo da base de que cada explotación debería ter dereito a unha cota mínima de referencia. Isto debería ir unido á garantía duns prezos mínimos para o leite. Con esa cota e eses prezos de referencia deberían quedar cubertos os custos de produción e o traballo.

■ **E o Sindicato Labrego, ¿que debería facer diante disto?**

Penso que o SLG está levando o camiño correcto nas súas reivindicacións. O peor problema que temos é de índole política, xa que os nosos gobernantes non apoian as solucións propostas polo sindicato.

■ **Daquela, ¿o problema actual da agricultura galega é político?**

Home, evidentemente.